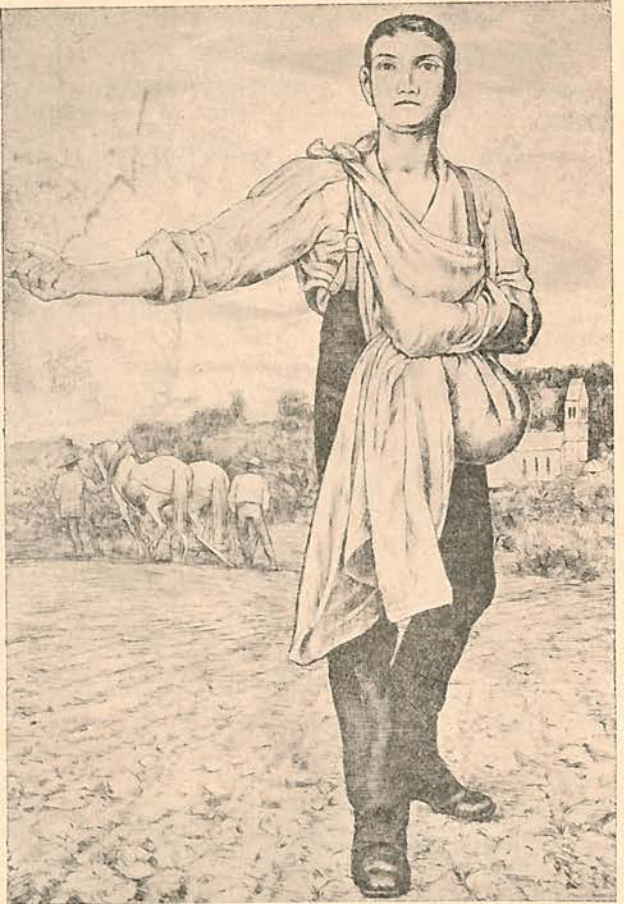

Най-после се заселил въ града Франкфуртъ, кждето заработилъ. Тамъ заживълъ въ една къща, обрасла съ бръшлянь, съ градинка наоколо: тя му напомняла донѣкжде селскитѣ къщици отъ родния край.

Картинитѣ на Тома сж прости, написани искрено, добродушно. Отъ тѣхъ се носи прѣсната миризма на горски цвѣтя, прохладата на голѣма планина; сякашъ слушаме, какъ пѣятъ ручейтѣ и чуриликатъ птицитѣ. Природата стига до насъ като приказка; такова настроение оживява картината му „Баба разказва приказки“, помѣстена въ началото на тая книга. Тъмно е. Презъ прозореца на хижата свѣти пълниятъ месецъ. Бабичката разказва на внучетата си приказки, а тѣ сж се цѣли унесли и виждатъ предъ себе си живи чудовищата, рицаря, св. Богородица и царицата, която е затворена въ стъкленъ ковчегъ и хвърлена въ морето.

На литографията „Младъ поетъ“ е изобразено момче въ старовремска носия, което води за юздата своя конь. Тѣ минаватъ презъ гората. На една поляна танцуватъ момчета и момичета. Младиятъ поетъ върви бавно, вслушанъ въ

пѣсенята на гората. Той дори не забелязва, че едно ангелче е яхнало коня и крепи юздата му. А това ангелче носи вдъхновението. Картината „Беденъ цигуларъ“ изобразява момче, седнало на единъ камъкъ въ градината да си посвири; то си учи урока, тегли нерешително лжка по струнитѣ, а котката иде да му се погали, но се е спрѣла, зачудена отъ звуцитѣ. Друга литография — „Съячъ“ — представя бодро момче, което съ веселъ погледъ хвърля пшеница по разораната нива, за да помогне на баща си и братя си, които продължаватъ да оратъ.

Като гледаме картината „Пролѣтъ“, струва ни се, че отпреде ни се разстила цѣлата земя. Топла пара се вдига отъ почвата. Агнетата пасатъ, овчарчето свири на кавалъ, а други деца около него слушатъ. Една бабичка бере по ливадата киселецъ. Отвжде се вижда рѣката, по която плува лодка съ платно, а въ дъното се губи полето. Небето е свѣтло, дървесата простиратъ клони къмъ него — сякашъ дишатъ свѣтлина. Все такова ши-

